

SZILÁGYI SÁNDOR

csak én beszélek magamhoz

*bánat vagyok, por vagyok,
önző vagyok, vak vagyok,
elképzelt vagyok*

*sírás vagyok, tüdőt szaggató,
könnyet csaló, bánat-faló,
saját magunk gyilkosa*

*béna vagyok, lelketlen,
halott vagyok, irgalmatlan
gonosz vagyok*

*nem mindegy, mi vagyok,
nektek gyűlölet vagyok,
másnak remény*

nektek homály, neki fény

használt legjobb barátoknak is alkalmas guminők felbérelhető serege

*szeretnék végre
minden színben
pompázó semmire sem
használható dolgokat csinálni*

*ha tehetetlen vagyok és
ellebegek melletted érintésre
fogékonyan azt mondom
minden ami nem minden színben
pompázó semmire sem használható
dolog felbérelhető guminők serege
csupán*

már halottak voltak, amikor rám néztek

*belekapaszzkodtam egy esőfelleg lábába
kétarcú részletek csüngtek a földről felfelé
sorok álltak a családom és egyéb szeretteim kivégzésén
én ezüstláncra kötve figyeltem a szertartást
hanyag eleganciával estek össze a testek
s hogy ne sikoltsak, számat fogták...
izzó tűvel varrták el szemem világát
nyálcsorgatva nézték tehetetlen dühömet
közben olcsó piát ittak és csak néha-
néha tekintettek saját aszott-irigy testükre
a báméskodók kezdték unni a szertartást
néhányan hozzám léptek, kirámolták zsebeimet...
...aztán vége lett...*

*szemek nélkül
kiáltás nélkül
csak engem nem kínoztak
a másvilágra
nem temettek jelöletlen
sírba, hát
megfojtottam a szívemet*

